

DNEVNIK

LJUBLJANA - BRUSELJ
22. MAJ 2011 - 27. MAJ 2011

OŠ LEDINA, BOLNIŠNIČNA ŠOLA -L'ECOLE ESCALE

KULTURNO-ŠPORTNA IZMENJAVA

BOLNIŠNIČNE OLIMPIJSKE IGRE

**ZA NAŠE
PRIJATELJE**

NAMESTO UVODA

Dnevnik, ki ga boste zdaj zdaj začeli prebirati, je nastajal v času naše kulturno-športne izmenjave med bolnišnično šolo OŠ Ledina iz Ljubljane, URI Soča, društvom KROS ter L'Ecole Escale v Bruslju. Iz Ljubljane smo se v Bruselj s šolarkami in šolarji podali že tretje leto, medtem ko so nas belgijski kolegi ter šolarji v Ljubljani obiskali že večkrat. Rdeča nit našega obiskovanja so bile od vsega začetka bolnišnične olimpijske igre. Pred 19 leti smo jih dobesedno iz nič ustvarili v ljubljanski bolnišnični šoli, jih ob podpori Olimpijskega komiteja Slovenije, Olimpijske akademije ter Fakultete za šport v letih dograjevali in razvijali, ob projektu Comenius (Prilagojen šport v bolnišnici) pa tudi razširili v Evropo – v Francijo in Belgijo.

Kot rečeno, sodelovanje z L'Ecole Escale nadaljujemo tudi po končanem projektu Comenius. Zato smo se ekipa bolnišnične šole Ledina, ekipa URI Soča ter osem mladostnikov in mladostnic, ki so bili vključeni v rehabilitacijo in zato tudi v bolnišnično šolo, podali v mesecu maju v Belgijo.

Kako so tekli dnevi tam, kaj vse smo doživeli, kje smo se potikali, kaj videli – o tem priča ta dnevnik. Pričujoči dnevnik je seveda zgolj ogrodje vsega, kar se je dogajalo v skupaj preživetem tednu. Vsakdo izmed naše petnajst članske ekipe nosi v sebi svojo zgodbo teh skupaj preživetih šestih dni. Ko bo svoje vtise, razmišljanja, spomine dopisal v ta dnevnik, bo nastalo petnajst osebnih, intimnih dnevnikov, namenjenih v branje le redkim posvečencem.

Ta dnevnik pa je namenjen v branje prav vsem vam, ki vas zanima, kako je preživel šest sončnih majskih dni sedem odgovornih odraslih gospa z osmimi nadobudnimi mladostniki in mladostnicami.

Tanja Bečan

Prvi dan

Nedelja, 22. maj 2011, Ljubljana - Bruselj

Ob 6.30 smo se tudi letos zbrali na brniškem letališču Jožeta Pučnika, seveda to leto z novo ekipo. Od starih in preizkušenih bruseljskih popotnic smo se letos na pot znova podale Tanja Babnik, Sabina Andlovic in Tanja Bečan (vse iz bolnišnične šole OŠ Ledina). Vsi ostali pa so mladiči – tako sestri Marija Pibernik in Jana Šafarič ter fizioterapevtka Irena Jemec Štukel iz URI Soče kot tudi Tjaša Funa Čehovin iz bolnišnične šole. Da o mladeži seveda ne govorimo, sami mladiči vsi po vrsti: Polona Jager, Maša Jamnikar, Katja Prevec, Lazar Maslar, Klemen Šimenko, Alen Weber, Urban Iršič, Elvis Mihalič, to je naša letošnja ekipa.

Marsikdo od njih je moral danes vstati že zelo zgodaj, Klemen, denimo, že ob četrti uri zjutraj, da je pravočasno prispel na letališče.

Vsem je uspelo priti točno, tako da smo se že ob 6.30 na letališču malo hecali, malo pozdravljali, malo predstavljali, potem pa je Tanja (Babnik) izrekla že tiste znamenite stavke: No, dragi starši, nasvidenje, imejte se lepo in preživite lepe dni.

Kar je z drugimi besedami pomenilo – Poslovite se, prosim, dragi starši.

Slovo seveda ni bilo enostavno, zalesketale so se solze v marsikaterih starševskih očeh, a mladina se je hitro preklopila. Je bilo potrebno tudi toliko stvari urediti, da ni bilo časa misliti na kakšne žalosti – oddati prtljago, poiskati osebne dokumente, opraviti zelo pomemben check in, preživeti kontrole (kar je pomenilo slačenje, odpenjanje pasov, praznjenje žepov), pa potem že letališki avtobus in letalo. Urban, Elvis in Polonca so se s Tanjo (Babnik), Sabino in Ireno najprej podali s posebnim avtobusom na

letalo, tako da so že sedeli na svojih sedežih, ko smo v letalo prišli mi. Letalo je bilo majhno, a prisrčno. Kar nekaj naših mladostnic in mladostnikov je letelo prvič – a ni bilo opaziti nikakršnega strahu, tudi pri sestri Jani ne. Zelo pogumno smo se držali.

Komaj smo se usedli na letalo, pripeli, vzleteli, komaj smo se naužili zanimivih pogledov na travnike, polja, vedno manjše hiške, pa tudi z letala mogočne Alpe, že so nas postregli. Imenitno – zajtrk v letalu! Pilot nam je v Ljubljani, ko smo vzleteli, povedal, da v Bruslju dežuje, a ko smo v Bruslju pristali, je že sijalo sonce. Da bo tako, je bila vse čas povsem prepričana Tanja (Bečan); trdno verjame namreč v star popotniški pregovor: »Ko angeli potujejo, sonce sije.«

Do kovčkov smo prehodili kar nekaj metrov, najbrž tudi kakšen kilometer, saj je bruseljsko letališče nekajkratnik brniškega. Pri izhodu pa sta nas že čakala naša stara znanca, kolega iz bolnišnične šole L'Ecole Escale - Christian in Isabelle. V dva kombija smo uspeli stlačiti tri vozičke, petnajst kovčkov in nekaj torb, pa še petnajst ljudi ter se odpraviti proti hotelu Adagio.

Hotel poznamo že dobro, je udoben in priročen, kar pomeni, da je v samem centru mesta. Na sobe smo morali še počakati, ker še niso bile pripravljene.

Ta čas smo porabili za kosilo v bližnjem kebab lokal. Dobro smo se najedli, saj je bilo mesa, krompirja in

zelenjave v izobilju. Po vrnitvi v hotel smo v slavnem drugem nadstropju (slavno je nadstropje postalo seveda v dneh, ki so sledili), v prijetnem skupnem prostoru, posedeli, se še malo bolje spoznali, se domenili, kako bomo klicali drug drugega, kakšen red naj bi v tem tednu veljal, kako bo potekal ta teden in tako naprej in tako naprej. Odgovori na zastavljena vprašanja so porajali nova vprašanja, nove odgovore, nova vprašanja...

Ob 15h, ko smo se vselili v svoje bruseljske sobe, pa smo bili že pripravljene na prvi sprehod po mestu – lahko smo občudovali Grande Place, pa Manneken Pisa ali slavnega polulančka. Nekaterim se je zdel prisrčen, drugim malo majhen, tretjim ravno pravšnji.

Bruselj je tokrat prekopan po dolgem in po čez – zdi se, da so se končno odločili, da bodo zamenjali stare ogromne in nerodne granitne kocke. Zaradi del se je še posebej težko prebijati po mestu z vozički, pa tudi peš – za povrhu je bilo v nedeljo v mestu ogromno turistov. Robniki pločnikov so prav izjemno visoki, tako da se je prebijati z vozički po Bruslju še vedno en pravi mali podvig. Bravo za naše voznice vozičkov, predvsem Marijo, Ireno, Sabino Jano in Tanjo (Babnik).

Na prvem sprehodu smo si uspeli ogledati tudi, kaj bi vse lahko in še bomo kupili v prihodnjih dneh, prav tako smo nakupili že razglednice, privoščili smo se tudi vafle. Prave, belgijske vafle s smetano in čokolado, jagodami. Mnjamsi, mnjamsi, mnjamsi

Nedeljsko večerjo, prvo našo skupno, smo si privoščili kar v hotelu – nakupovali smo v trgovini in potem bili povabljeni v naš kraljevski ženski apartma, v sobo 702.

Tanja (Babnik), Maša in Katja so odlično pripravile slastne sendvičke, hrenovke, sadje, čaj. Slastno, slastno, slastno. Tako slastno, da smo se odločili, da bomo vsak večer večerjali v kraljevskem ženskem apartmaju, le večerjo bodo pripravljali vedno drugi. Za jutri sta se javila Lazo in Urba. Odločila sta se, da bomo jedli špagete in polivko. Bomo videli, bomo videli, kaj bo zares nastalo iz te sicer sila mamljive zamisli.

Naši mladostniki in mladostnice so živahni, živahni, živahni, kot se za njih edino spodobi. Ideje kar bruhajo iz njih, tako da smo se vsi odrasli že danes nalezli njihove odštekanosti, energije, dobre volje, smelosti in smeha. Ni da ni! Kot se za mladostnike spodobi, so si tudi naši že prvi večer zaželeli, da bi bili malo sami. Na sporedu je bila igra resnica ali izzivi. Dragi bralci in bralke, kako to gre, morate izkusiti sami. Igra je povsem preprosta; povsem po resnici moraš odgovoriti na zastavljeno vprašanje oziroma narediti, kar ti je zapovedano.

Čeprav smo vsi vstali precej zgodaj, pa se v posteljo ni nikomur mudilo. Dobro in prijetno nam je bilo skupaj. Sabina je razdelila še knjigice, v katerih je predstavljena dežela, v kateri smo. Da bomo vedeli, kje smo in kaj gledamo.

Še bi se pogovarjali o Belgiji, o šoli, o bratih in sestrah, o starših, dedkih, babicah, prijetnih sošolcih in sošolkah, simpatijah, o počitnicah, pa smo se le morali raziti.

V sobah smo se najprej pripravili na spanje, potem pa se je pogovor nadaljeval v skupinah po sobah:

Lazo, Alen, Tjaša, Sabina, - soba 311

Polonca, Marija – soba 302

Elvis, Jana – soba 301

Katja, Maša, Tanja (Babnik) – soba 702

Klemen, Urba, Irena, Tanja (Bečan) – soba 315.

Navili smo budilke (no, na mobitelih), potem pa se zasanjali vsak v svoje sanje. Sladke, zaradi starševske ljubezni, na novo stkanih prijateljstev, vsega lepega, vsega novega, vsega sladkega.

Drugi dan

Ponedeljek, 23. maj 2011, Bruselj – Damme- Knokke- Brugges – Bruselj

Uspeli smo vstati zgodaj in ob 7.15 smo bili vsi že na zajtrku. Veliko dobrega so nam pripravili v hotelu, veliko raznovrstnih reči: sire, salame, marmelade, nutele, sadje, sokove, jajčka, klobasice, čaje, kave, pa tudi palačinke. Ker so naši belgijski prijatelji malo zamujali, smo imeli ravno prav časa še za nakup v trgovini. To čast sta imela danes poleg Tanje (Babnik) še Marija, predvsem pa Urba in Lazo, naša današnja kuharja. Nakupili so toliko, da nesti niso mogli, zato so vse naložili v voziček, Urbanov seveda, Urba pa je šel iz trgovine do hotela lepo peš. Ni bilo druge. Kaj le so nakupili – vse to pa je bila velika skrivnost. Nihče nam ni hotel povedati prav ničesar. Nič, niente, nula, nada, nothing, rien de rien.

V hotel nas je že prišel pozdravit naš prijatelj Christian. Skupaj smo počakali na Frederica in Pierra, še dva mlada gospoda, ki nam vsako leto pomagata v Bruslju, sicer pa poučujeta ali pa še bosta (Pierre je trenutno prostovoljec) v bruseljski bolnišnični šoli. Namestili smo se v kombija in se odpravili proti severu dežele Belgije. Christian se nam žal ni mogel pridružiti. Ravnateljstvo je namreč taka služba, da se preveč naokoli ne smeš potikati, vsaj vedno ne.

Odpravili smo se torej proti severu, proti morju. Ker so bili želodčki polni in je bilo vse v najlepšem redu, so se naši mladostniki in mladostnice tako razživele, da smo morali zaradi varne vožnje po prvem postanku premešati posadke v kombijih. V kombija sta se namreč naselila dva majhna radoživa Amorčka, ki sta vseprek streljala svoje puščice.

Najprej smo se ustavili v majhnem in pristrčnem mestu Damme. Še preden smo se sprehodili po njem, smo ugotovili, da smo že pošteno lačni. Kar kakšno uro pa je trajalo, da so nam pripravili, kar smo naročili – piščančje nagce, pommes frites, ali pa krokete z rakci ali sirom, tudi lasagne. K natarjarju smo pošiljali naše najbolj lačne in suhe fante, da bi natarjarja ganili, da bi do hrane prišli kaj hitreje - pa ni nič pomagalo. Razmišljali smo o tem, kako doma vedno dobimo vse takoj ali pa v naslednjem trenutku, ter spoznali, da taka domača hitra postrežba ni prav nič samoumevna. Da jo premalo cenimo.

A pomembno je bilo, da smo se na koncu vendarle dobro najedli tudi mi v mestu Damme.

Siti smo se lahko podali na potep po tem majnem pristrčnem mestu, kjer je vse majčkeno kot v pravljici. Imajo majčkeno šolo, majčkene hišice z majčkenimi vrtovi, le cerkev imajo velikansko - je pa brez strehe in kakšne stranske stene. Imajo tudi ogromne kipe – obraze. Res zanimivo, šola povsem mala, obrazi kipov pa ogromni. To je umetnost (v tem mestu je ustvarjal kipar Delporte)!

Po pohajkovanju po mestu smo se podali proti morju – v kraj Knokke. Da smo blizu meje z Nizozemsko, je postalo jasno, ko je bilo videti kar nekaj mlinov na veter, pa kanalov, pa še posebej urejenih kolesarskih poti in množice kolesarjev. Knokke je zelo urejeno turistično mesto, kjer očitno počitnikuje ogromno petičnih gostov. Mi petični nismo, smo pa se od srca veselili sicer ne tako zelo sinjega belgijskega morja, hoje in vožnje po mivki, nabiranja školjk. Urba, Laza, Maša, Katja so si namočili v

sicer mrzlem morju noge, prav tako so napisali svoja imena v mivko.

Sonce je sijalo, vetrček je pihljal, mi pa smo se veselili in vriskali od radosti. V zelo mondenem mestu smo si privoščili avstralski odlični sladoled, potem sta nas Pierre in Frederic popeljala še v mesto Brugges.

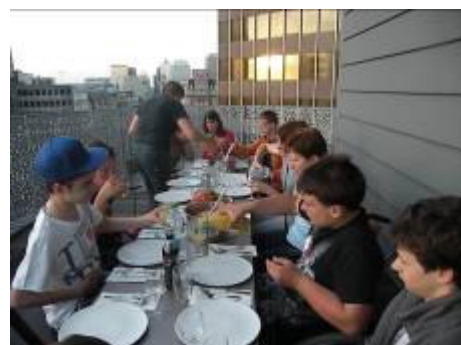
To je bilo prijetno presenečenje, a do njega smo potrebovali kar nekaj vožnje – ker je bilo kar veliko obvozov, pa še ljudje so odhajali iz služb. A vseeno smo do tja uspeli priti.

Brugges je vse prevzel, tudi tiste, ki smo bili v mestu že večkrat. Začaral nas je vsakega na svoj način. Polonca je v njem postala res krasne volje, smejala se je na vsa usta, kot se reče. Prevzelo pa jo je tudi sama mesto – tako vneto je fotografirala, da je od tega dobila pravi žulj na prstu. Žulj od fotografiranja!!!! Halo! To se še Arneju Hodaliču ni zgodilo. Naši Polonci pa!

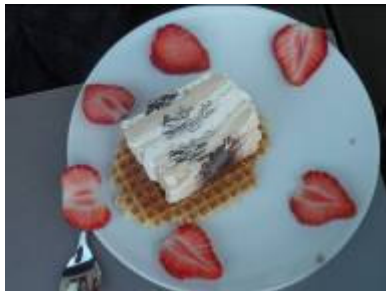
Ura je bila že 18.30, mi pa smo po Bruggesu še občudovali kanale, hiše, trge, izložbe. Na veliko smo se tudi fotografirali. Še posebej sta bili zaposlena naša uradna fotografinja Tjaša in naša uradna snemalka Irena. Seveda smo ves čas klepetali, naš Alen še posebej s Pierrom in Fredericom. Veseli in razigrani smo skoraj poplesavali, naš Lazo prav zares, po majčkenih, tudi pravljicnih ulicah, skupaj z Amorčkoma.

Do Bruslja smo potrebovali kakšno uro hitre vožnje po avtocesti, ki smo jo izkoristili za počitek. Ko smo ob osmih zvečer prispeli v hotel, nas je namreč čakal še projekt večerja. Lazo in Urba sta se ekspresno stuširala, potem pa že bila za štedilnikom v kraljevskem apartmaju 702. Lazo si je zamislil, da bi večerjali na terasi, zato je ob devetih tam čakala lično pripravljena prava banketna miza. Izvrstna zamisel, super, Lazo! Postregla sta nas s špageti v paradižnikovi omaki.

Oh – večerja na terasi sredi Bruslja v zgodnjem, že poletnem večeru! Bilo je kot v filmu. Kot v pravljici. Špageti pa kot iz italijanske restavracije. Sanjsko, sanjsko. A sanj še ni bilo konec. Lazo in Urba sta nam pripravila pravo bruseljsko sladico, poobedek – vafle s sladoledom in jagodami. Jagode pa v obliki srčkov (to je bilo zagotovo zaradi vseh Amorjevih puščic). Neverjetno! Nepozabno! Kaj Riba na oko, kaj Ljubezen gre skozi želodec, kaj Jamie Oliver – Lazo in Urba sta zakon! Pa ne samo onadva, pač pa cela naša mladostniška ekipa.

Kajti prava gneča je nastala za to, kdo bo lahko v naslednjih dneh kuhal. Uaaaaa, lahko verjamete? Je čista resnica.

Zelo dobra reč je, da imamo v kuhinjah pomivalne stroje, sicer bi lahko še kakšno debelo uro ali dve pomivali tudi posodo. Tako pa smo ta čas lahko izkoristili za naš sestanek, da smo se domenili, kako bo potekal jutrišnji dan. Nekaj malega pa je ostalo tudi za tako zaželeno izzive (igra je pravzaprav zelo primerna tudi za same starše).

Kdo ve, zakaj – morda zaradi pravljicega mesta Damme, zaradi sončne urice preživete na belgijskem morju, morda zaradi pravljicega Bruggesa, morda zaradi Amorčkov, dobre družbe, morda zaradi sanjske večerje so se vsi naši mladiči danes smejali na široko ter od vsega srca. Z njimi pa seveda tudi odrasli del bruseljske ekipe.

Z nasmehi na ustih in dobrim mislimi, predvsem pa tudi malo obarvani od bruseljskega sonca, ki ga človeka zaradi blagodejnega vetra ne čuti, ko ga greje, smo se zazibali v prijetne sanje.

Tretji dan

Torek, 24. maj 2011, Bruselj (Muzej stripov – Atomium)

Danes smo imeli srečo, da smo lahko dlje spali, saj smo se dogovorili, da se dobimo na zajtrku ob 8.30. Današnji dan smo si namreč v celoti lahko skrojili sami. Tako smo že poprej dogovorili, da po zajtrku obiščemo muzej stripov, po kosilu pa se odpravimo v Atomium, po domače k Atomčku.

Načrtovani dan smo tudi uresničili. Zajtrk je minil povsem mirno in utečeno. Lazo je izrazil svojo pobožno željo, da med vsemi temi dobrimi rečmi manjka samo ena gospa, ki bi ga malo postregla. Zajtrk v hotelu je bil seveda samopostrežni. Komaj je zelo na tiho in po slovensko zavzdihnil to svojo željo, že je pristopila k njemu gospa šefica – in ga spraševala, kako mu lahko pomaga. Bi morda to? Bi ono? Lazo je vljudno zavračal vsako pomoč, a na koncu mu je gospa šefica vseeno pekla palačinke. Eno in še eno in še eno.

V muzej stripov smo se odpravili ob 10h, saj je prav blizu hotela. Ogljedali smo si ga, vsa tri nadstropja, pomembne podrobnosti pa so nam razložile tičerka Tjaša in obe Tanji. (Tičerka je beseda, ki jo je v Bruslju iznašel Lazo; pomeni pa učiteljico ali profesorico angleščine. Beseda je tako uporabna, da jo bo zagotovo kmalu najti v SSKJ – saj veste, kaj je to, kajne? Zagotovo se bo tej besedi pridružila še druga beseda, ki jo ja prav tako izumil Lazo – učica. Ta beseda pomeni seveda učiteljica, je pa zelo priročna, še posebej, če se ti mudi.)

V muzeju stripov smo se poučili, kaj vse je potrebno, da nastane strip, spoznali smo belgijskega stripovskega junaka Tintina, srečali raznovrstne stripovske junake, videli na stotine strani originalno narisanih stripov. Muzej se nahaja v zelo lepi stavbi, ki je krasen primer stila art nouveau. Kaj to je, smo se ob tej priliki tudi naučili.

V muzeju je bilo zanimivo, pa tudi kar toplo. Predvsem je bilo toplo, že kar vroče tistim, ki so jih včeraj zadele ali pa vsaj oplazile Amorjeve puščice.

Muzej človeka vedno utruja in tudi naše mladostnike je, zato smo morali že zaviti na kosilo. Naučili smo se že bili, da je v Bruslju dobro, da kosilo naročiš v restavraciji še rahlo sit, postrežejo ti ga potem ravno v pravem času – ko si prijetno lačen in ti hrana prav tekne. Danes smo to izvedli več kot odlično, kosilo smo torej dobili ravno v pravem trenutku. Kar nekaj fantov si je naročilo špagete, da so preizkusili, ali so bili boljši včerajšnji ali tili iz Danske restavracije. Kaj menite, kako so fantje ocenili slednje?

Blizu je bil tudi naš hotel, tako da smo do počitka prišli zelo hitro. Ta počitek je bila rahlo drugačen kot sicer – vsi smo ga morali preživeti v svojih sobah – ni bilo obiskovanja in druženja. Malo smo se morali res vsi spočiti in tudi umiriti. Smo pa izkoristili čas za pisanje razglednic. Nekateri so imeli s tem več dela, Polonca jih je napisala, denimo, kar štirinajst, drugi pa so to delo opravili hitreje. Ti so se tudi malce bolj spočili. Vsi skupaj smo napisali sedemdeset razglednic!!!

Sedemdeset!!

Ob 15.30 smo se odpravili proti Atomiumu, ki so ga postavili ob razstavi Expo, a je postal kasneje prava bruseljska znamenitost. Obiskuje ga mlado in staro, obiskujejo ga preprosti ljudje in državniki ter znani obrazi. Ker je tako obiskovan, smo ga obiskali tudi mi. Do njega smo se odpravili z metrojem – za nekatere je bila to prva vožnja s tem zelo priročnim načinom

javnega transporta. Priročna, ker pri tem načinu prevoza ni prometnih zamaškov, metroji so zelo pogosti, pa tudi zelo hitri. Potrebno pa je biti izjemno hiter in se prav nič ne obirati, ko vstopaš in ko izstopaš iz metroja. Naši mladiči nam tega niso preveč verjeli, a ko je na naši zadnji postaji pri Atomčku v metroju ostala tičerka Tjaša, ker so se vrata pač zaprla, metro pa odpeljal naprej, smo vsi razumeli, kaj pomeni biti hiter. Tjaša se je vrnila takoj, a mi smo bili na poti nazaj izjemno urni. Kot bi vadili za akcijo Nič nas ne sme presenetiti, smo v metro bliskovito hitro vstopali in izstopali. Na poti od hotela do Atomiuma in nazaj smo morali namreč tudi prestopati.

Naučili pa smo se uporabljati tudi dvigalo na postajališčih metroja - vse je šlo zelo gladko, edino počasno pa je bilo to dvigalo, to pa to.

Naša skupinica se je povzpela na vrh Atomiuma, le Tanja (Bečan) in Polonca sta ostali pod srebrnim Atomčkom, ker jima na višini ni prijetno. Ostali so preizkusili najhitrejše dvigalo na svetu, ki jih je popeljalo do prekrasnega razgleda na vrhu. Bruselj so imeli na dlani, z daljnogledom, ki je seveda kar žrl kovance, pa je bilo moč videti tudi veliko podrobnosti. Nekateri so si izdelali tudi prave bruseljske kovance.

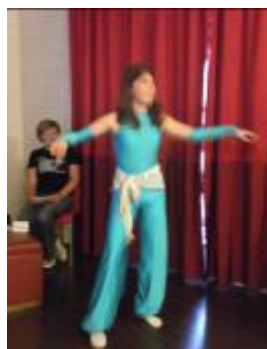

Z Atomčka smo se vrnili naravnost v hotel, kajti čakal nas je poseben večer, zelo zavrit v skrivnostno tančico. Razvedelo se je, da ima Tanja (Bečan) rojstni dan, zato so se začele priprave na praznovanje, a te priprave so morale ostati skrivne. Tanja (Bečan) je kar naenkrat imela ogromno časa in nobenih zadržitev. Rečeno je bilo samo, da je večerja ob 20h in da se vidimo v našem kraljevskem ženskem apartmaju. Javno znano je bilo samo to, da večerjo pripravljata Klemen in Elvis.

Skrivoma pa je teklo vse drugo: priprave na prireditev Slovenija ima v Bruslju talent, skrivoma se je delala rojstno dnevna torta, dekoracija, darilo.

Tanja(Bečan) je ob 20h potrkala na vrata ženskega kraljevskega apartamaja. Že na vratih jo je pričakalo napisano voščilo, potem pa smo se že kmalu posedli za lepo pripravljeno mizo na terasi (s svečkama).- naša kuharja sta s pomočjo pripravila pizze, ki so v trenutku izginile v naših želodčkih, tako da je bilo jasno, da so bile več kot odlične. Bravo Klemen, bravo Elvis!

Potem pa so začeli izginjevati eden za drugim odrasli in otroci s terase v sobo, zagrnile so se zavese, nekaj se je očitno dogajalo, a Tanja (Bečan) ni imela pojma, kaj se dogaja. Na koncu je na terasi ostala čisto sama in razmišljala, kaj jo sedaj čaka v zagrnjeni sobi - le kaj se bo zgodilo. Prepričevala se je, da nič hudega in nič strašnega. Končno je lahko vstopila - vsi zbrani so jo pozdravili kot častno gostjo. Tanja (Bečan) še vedno ni prav vedela, kaj se dogaja, gledala je kot en teliček in se počutila kot slon v trgovini s porcelanom. Kakšna častna gostja le, če pa smo skupaj že od zgodnjega nedeljskega jutra?!

No, kmalu je postalo jasno, da je padla v oddajo Slovenija ima v Bruslju talent. Oddajo sta vodila slavna stand up komika Vid Valič (Tanja Babnik) in Peter Poles (Jana). Sedaj je Tanji (Bečan) postajalo počasi jasno, da bo v žiriji, ker so jo začeli klicati Lucienne, v žiriji pa je bila še s Bruce (Sabino) in Bružem (Marijo).

Talenti so se lahko začeli. Ampak, če so bili Vid, Peter, Lucienne, Bruž in Brus izmišljeni, pa so bili talenti, ki so jih predstavili naši mladostniki in mladostnice, še kako resnični: Maša je odplesala mičen orientalski ples, Polona skupaj s Tanjo (Babnik) prav ganljiv angleški valček, Urba nas je zabavala s stand up humorjem, Lazo in Alen pa sta nam pripravilo izjemno glasbeno-plesno točko. Nič se ni hecala sicer malo hecna žirija, ko je za vse nastopajoče povedala, da so resnični talenti in da morajo svoje veščine negovati še naprej.

Poten pa je prišla na vrsto še zadnja točka – Elvis in Klemen sta Tanjo (Bečan) presenetili s pravo rojstnodnevno belgijsko torto, s čestitkami, z darilom (Katja je prispevala prekrasno zapestnico, ki jo je izdelala sama. Tanjo (Bečan) so oblile solze in komaj se je uspela zahvaliti. Čeprav so bile besede zatikajoče, pa je bilo vsem jasno, da so bile izrečene od srca. Resnično je bila Tanja (Bečan) hvaležna vsem, ki so ji pripravili tako posebno, prijetno, prisrčno, veličastno, srčno rojstnodnevno zabavo.

Take zagotovo ni imela še nikoli in najbrž take nikoli več, kajti da tako zabavo pripraviš, je potrebno imeti zares poseben talent.

Tanji (Bečan) je bilo seveda nerodno, da se ni mogla vsem zbrano zahvaliti. Ji je pa iz zadrege pa pomagal Urba z besedami: Zdaj ste kot prava Štajerka. Tudi oni jokajo, ko je čas za jok.

Zato smo se že lahko smejali ter se preselili k banketni mizi, na terasi. V soju svečke smo se vsi posladkali s torto, potem pa še nazdravili s šampanjcem (OTROŠKIM!). Nazdravili smo si, trčili s kozaci in Tanja Bečan je mislila, da sanja in se bo vsak čas zbudila..

Mladostniki pa so bili zelo prizemljeni. Takoj je namreč sledilo vprašanje – Ali gremo lahko v drugo nadstropje? Ker so bili tako izjemno pridni, prizadevni, požrtvovalni, čuteči in ker so pripravili tak veličasten večer, so lahko imeli pol ure samo zase. Seveda za izzive.

Ura je bila že 22.30, ko smo se odpravili v svoje sobe. Tanja (Bečan) je bila popolnoma prevzeta - ni preveč razmišljala, da bo potrebno naslednje jutro zgodaj vstati. Po glavi so ji rojili mladostrniki in mladostrnice s svojo srčnostjo ter raznovrstnimi talenti ter vse kolegice, ki so skupaj z njim pričarale nepozaben večer.

Četrty dan

Sreda, 25. maj 2011, Bruselj (obisk Evropskega parlamenta, nakupovanje)

Ker smo morali biti pred Evropskim parlamentom kar točno, to je ob 8.45, smo bili s Pierrom in Fredericom dogovorjeni, da nas pred našim hotelom pobereta ob 8.15. To je pomenilo, da moramo biti na zajtrku kar zgodaj. Največji zaspanci današnjega dne so bili Urba-Klemen-Irena-Tanja (Bečan), soba 315 torej. A vseeno smo bili vsi zbrani ob 8.15. v recepciji. Frederic pa je obtičal v prometnem zamašku, tako da smo se izpred hotela odpeljali s pošteno zamudo. Asistenka Metka nas je že kar nestrpno pričakovala pred parlamentom, saj se je potrebno pri obiskih parlamenta kar natančno držati dogovorjenih ur – naša ura za obisk pa je bila 9.00. Kljub temu smo bili kar približno točni, smo pa morali takoj vstopiti, iti čez rentgensko kontrolo, asistentka Metka pa nas je popeljala v posebno sobo, kjer smo počakali na evropsko poslanko Romano Jordan Cizelj.

Gospa Romana je bila v osnovni šoli sošolka naše Tanje (Babnik), zato je bila gospa poslanka posebej vesela tako Tanje kot nas vseh. Razložila nam je, kako poteka njeno življenje v Bruslju - povsem delavno od jutra do noči, le nedelje, ko je doma v Sloveniji, si gospa lahko vzame povsem zase. Ob petkih je ponavadi že v Sloveniji, a tudi ta dan je povsem delaven – gospa Romana obiskuje kraje po Sloveniji, se srečuje z ljudmi. V Bruslju pa, kot je povedala, se trudijo predvsem doseči konsenz oz. soglasje.

Tudi sami vemo, kako težko ga je včasih doseči, zato ne dvomimo, da je pri več kot 700 poslancih, kolikor jih sedi v evropskem parlamentu, to zares zapleten proces.

Zaradi delovnih obveznosti se je morala poslanka kar kmalu posloviti, čeprav bi z njo lahko še in še klepetali, saj je gospa zelo prijazna, povedala pa je tudi veliko zares zanimivih reči. Lazo ji je zastavil še vprašanja ali dve, potem pa smo se še skupaj fotografirali. Medtem se nam je pridružil tudi gospod Rok Koželj, ki smo ga imeli priložnost srečati že pred dvema letoma, ko smo evropski parlament obiskali prvič

Gospod izjemno dobro razloži vse zapletene evropske institucije in njih delovanje. Tako je bilo tudi danes. Naučili smo se, na primer, kako napisati peticijo. Da ponovimo, začnemo s Draga Komisija... Kot pravi profesor nas je gospod Rok vmes tudi spraševal, tako da smo zares pozorno sledili njegovo razlagi in se tako kar veliko pomembnih reči naučili. Ponovili smo tudi, kdo so gospodje Buzek, Baroso, Van Rompay, Potočnik, kdo je gospa Ashton, koliko je evropskih poslancev, koliko jih ima Slovenija, koliko je evropskih komisarjev, kateri je iz Slovenije, kaj je v Strassbourgu, kaj je v Luksemburgu, kdo je bil gospod Spinelli. Še vemo vse to?

Je pa tudi gospod Rok moral odgovoriti na vprašanje. Zastavil mu ga je Lazo: Razmišljate, da bi se kdaj po svojem napornem delu odšli skulirat na Havaje? Gospod Koželj je bolj diplomatsko odgovoril na vprašanje (sicer da bi, a sedaj da ima majhne otroke), potem pa nas je peljal še do zelo lepe skulpture Stičišče, ki ponazarja soodvisnot našega sveta. Skupaj smo se napotili še v hemicikel, osrednjo parlamentarno dvorano. V tistem času je potekalo zasedanje, tako da smo lahko poslušali razpravo. Na številki 20 smo našli simultani prevod v slovenščino.

Radi bi še ostali in sledili parlamentarnemu zasedanju, a smo obisk parlamenta že prekoračali za dobre pol ure. Pierre je imel ta dan izpit, zato smo morali res pohiteti, da bi ga ne zamudil. Tako se nismo utegnili niti fotografirati. So nam pa naši belgijski prijatelji pripravili cel paket gradiva o evropskem parlamentu v slovenščini. Bili smo jim zato zelo hvaležni, saj sami resnično nismo imeli časa, da bi si nabrali toliko zelo pomembnih in zanimivih publikacij.

V parlamentu so nas tudi obdариili (tudi mi smo se s posebnimi darili zahvalili našim gostiteljem – Romani, Roku in Metki), darilca so pripravili tudi za naša Pierra in Frederica, ki sta nas z bliskovito naglico pripeljala do hotela, povedala pa tudi, da se jutri zjutraj dobimo v recepciji ob 8h. OB 8h!!! ZJUTRAJ!!

Ravno je bil čas kosila, lačni smo postali tudi mi. Odpravili smo se na iskanje primerne lokala za kosilce, a to je bilo zelo težko – kajti čas kosila je bila za ves Bruselj, kar pomeni, da proste mize takorekoč ni bilo moč dobiti. Končno smo našli prijeten prostor za obedovanje, a v njem so stregli le posebne pite, imenovane quiche. To so seveda slastne reči za tiste, ki jih obožujejo, za naše mladostnike in mladostnice pa so bile samo zanimiva hrana. Ker je to francoska in tudi belgijska specialiteta, jo je bilo vredno poskusiti. Quiche, torej! No, včasih se je zdelo, da je na krožnikih naše mladeži vedno več quichov. Med oboževalce te hrane se naši mladostniki zagotovo niso uvrstili.

Na kosilu pa smo se domenili, da danes kuhajo Polonca, Alen in Marija. Marija je takoj razumela, da mora biti današnja večerja zelo konkretna.

Po kosilu je sledil, kot je že v navadi, enourni počitek, ki je bil namenjen tudi druženju, tisti pa, ki so bili zadolženi za kuhanje večerje, so morali po nakupih.

Ob 15.30 smo se zbrali v recepciji hotela in se odpravili nakupovat. Nakupovanje smo si zaslužili s primernim in že kar vzornim vedenjem v parlamentu. Da bi bilo lažje, smo se nakupovanja lotili tako, da smo se razdelili v nekaj manjših skupin ter se lotili nakupovanja povsem usmerjeno – kaj iz Bruslja prinesiti svojim najbližjim, kako lahko pocrkljamo tudi sebe, kako moramo paziti denar in skrbno pretehtati vsak nakup. Do 19h smo nakupe opravili, tudi ženski del ekipe. Le Lazo je nakupe prihranil za letališče, saj v Bruslju ni našel tistega, kar je iskal.

Za večerjo se je bilo potrebno zbrati ob 20h, seveda v kraljevskem ženskem apartmaju 702. Kakšne dobrote so pripravili danes Polonca, Alen, Marija, pa tudi Tanja – solate, take in drugačne, polpetke, cordon bleue, sire – skratka, konkretna pojedina. Tudi danes je bil poobedek – sladoled s sadjem. Izjemno, izvrstno. Bravo Polonca, bravo Alen in bravo Marija ter Tanja.

Po večerji pa nas je čakalo delo – ponoviti smo morali olimpijsko prisego, zapeli smo slovensko himno, bolnišnično olimpijsko himno. Nam je šlo super. Potem smo sestavili dve naši ekpi, po navodilih Belgijcev, in sicer Slovenija 1: Urba, Elvis, Maša in Klemen; Slovenija 2: Polonca, Alen, Katja in Lazo.

Sabina, Tanja (Babnik) in Tjaša so že v Ljubljani pripravili zelo posrečene osebne vizitke naših mladostnikov in mladostnic, ki smo jih morali še dokončati, nalepiti tudi svojo sliko, tako da bodo belgijski šolarji svoje vrstnike iz Slovenije lažje prepoznali in spoznali, se lažje z njimi spoprijateljili.

Podpisati smo morali tudi sedemdeset razglednic, ki smo jih skupaj napisali, prisluhni še zadnjim navodilom za jutrišnji dan. Ob 22.30 smo z deli končali. Prepozno je bilo za kakršnokoli druženje, še posebej, ker se je izkazalo, da so bili naši mladostniki včeraj kljub obljubam in kljub lastnemu poročilu v skupnem prostoru v drugem nadstropju preglasni. Ker zaupanja niso upravičili, današnji večer s časom za medvrstniško druženje brez odraslih ni bilo nič. Bil je le še čas, da drug drugemu zaželimo prijetno spanje, jutrišnji dan poštene športne igre ter lahko noč.

Peti dan

Četrtek, 26. maj 2011, Bolnišnične olimpijske igre, Limal, L'Ecole Escalpade

Na zajtrku smo bili že ob 7.00 uri, kar pomeni, da smo morali vstati kar zgodaj. Za spanec je bilo spet malček premalo časa. A spanec gor ali dol, ob 8.00 smo že bili pripravljene, posedli smo se v kombija, Pierre in Frederic pa sta nas popeljala iz Bruslja proti mestecu Wavre, kjer stoji šola L'Ecole Escalpede ter športni center Limal. V tem športnem centru imajo dijaki šole Escalpade vsak četrtek športno vzgojo, današnji četrtek pa so se tu v telovadnici odvijale olimpijske bolnišnične igre.

Iz Bruslja smo se odpravili dovolj zgodaj, da smo se izognili prometni konici (ta je v Bruslju malo pred deveto). A vse zelo gladko spet ni šlo – Fredericov avto je ustavila policija, malo pogledala Frederica, moral je opraviti celo alkotest (seveda 0 0). A vse se je srečno končalo – in na dvorišču športnega centra Limal smo bili kmalu vsi iz Slovenije. Nismo se še dobro ogreli, ko se nam je pridružil tajnik gospe ambasadorke Rok Zagorski z asistentko Milico. Gospa ambasadarka Anita Pipan, ki je bila z nami lani, je bila žal zadržana in se z nami danes ni mogla družiti. Komaj smo se uspeli predstaviti gospodu Roku in gospodični Milici, že so se zelo na hitro zbrali tudi dijaki in dijakinje šole Escalpade, med njimi tudi tisti, ki so pred dvema letoma obiskali Ljubljano.

Dogajanje se je tako začelo odvijati z bliskovito naglico. Najprej svečan mimohod

tekmovalcev in tekmovalk obeh držav ob igranju obeh himn. Našo zastavo sta slavnostno nosili Katja in Maša (zastava pa je last Mašinih starih staršev). Nadaljevali smo z branjem prisege fair play v angleščini in francoščini, pa tudi s petjem bolnišnične olimpijske himne. Potem pa smo začeli s prvo igro – vožnja v električnem vozičku.

Ta igra je sprva povzročila v našem taboru kar nekaj vznemirjenja – češ, ne znamo uporabljati vozičkov, kako bomo upravljali z njimi, to ni pravično, pošteno. Strahovi in skrbi so bile toliko večje, ker je bil poligon za vožnjo z vozičkom kar zahteven. Potrebno je bilo vijugati med stožci, se znati obrniti za 360 stopinj, bočno parkirati, hitro peljati. A z našo ekipo smo se pogovorili, da ni cilj te igre, da smo najhitrejši, pač pa da z vožnjo ugotovimo, kaj vse je potrebno znati, da se lahko peljemo z električnim vozičkom. Spomnili smo se, da je smisel bolnišničnih olimpijskih iger sodelovanje po naših najboljših močeh.

V naši ekipi je bila najbolj pogumna Katja – samozavestno se je podala na svojo prvo vožnjo in jo odlično odpeljala, brez kazenskih točk (ni se dotaknila nobenega od stožcev in podrla tudi ni nobene letve). Za njo so se opogumili še Klemen, Maša, Lazo – vsi so odlično odpeljali svoje vožnje, brez ene same kazenske točke. Na običajnih vozičkih pa so se po poligonu popeljali Urban, Elvis, Alen s Lazom. Zelo hitro, zelo spretno.

Da je vožnja z električnim vozičkom res zelo zahtevna, pa je izkusil tudi gospod Rok z ambasade. Odlično je sicer parkiral, vse drugo pa mu je šlo bolj počasi in težko. A Rok je bil vztrajen, predvsem pa vesel, da mu je uspelo priti na cilj. Z njim pa tudi mi, ki smo zanj bučno navijali.

Organizatorji so dobro presodili, da potrebujemo odmor že po prvi igri. Lahko smo malo poklepetali z učitelji v šoli L'Escapalde – med njimi je kar veliko novih obrazov, saj se je šola zelo povečala – letos je namreč vpisanih še enkrat toliko dijakov kot v lanskem šolskem letu. Pogovarjali smo se tudi z dijaki in dijakinjami, stike pa so začeli navezovati med sabo tudi mladostniki in mladostnice obeh držav. Seveda smo se tudi pogovorili z Rokom in Milico; predstavili smo jima delovanje bolnišnične šole, URI Soče, naših timov, zgodovino bolnišničnih olimpijskih iger in športno kulturne izmenjave med Slovenijo in Belgijo. Navdušenje je bilo veliko, tako da so na ambasadi obljubili, da bodo naslednje leto kupili tudi koledarje ter tako pomagali pri uresnitvi izmenjave tudi v naslednjem letu.

Piščalka športnega učitelja je zapiskala in pripravili smo se na drugo igro – igro z žogo velikanko. Žoga je bila res ogromna, težko jo je bilo prijeti, zelo je tudi odskakovala, a po telovadnici jo je bilo potrebno kotaliti po tleh, vijugati z njo med stožci, jo metati čez mrežo, kotaliti po gredi. Vse to so počele posamezne ekipe – mi smo imeli ekipo Slovenija 1 (Urba, Elvis, Maša, Klemen) in Slovenija 2 (Lazo, Alen, Katja, Polonca). Čeprav so naši šolarji in šolarke to žogo prvič videli in se igrali z njo, so se na poligonu odrezali odlično.

Po tej igri sta se poslovila Rok in Milica, očarana nad našimi igrami. Vsi sodelujoči tekmovalci in tekmovake so jima pripravili olimpijski špalir, tako da sta se poslovila kot very important gosta.

Tretja igra je bila sestavljena iz različnih postaj, na katerih je bilo potrebno početi vsemogoče s frizbijem. Igro so poimenovali Discgolf – potrebno je bilo frizbi metati čez mrežo za odbojko, s frizbijem zadeti koš, dati gol, kegljati, ga metati med dvema stenama, zadeti z njim krog preko cele telovadnice – skratka zahtevno. A nemogoče je mogoče - in tekmovalcem so uspevale res nemogoče reči.

Ura je bila že krepko čez 12h in peš smo se odpravili proti šoli, kjer so nam učitelji in starši dijakov pripravili slastno kosilo. Res so se zelo potrudili. Po kosilu so fantje, belgijski in slovenski, na dvorišču šole začeli z nogometom. Ta pot do nogometa je povsem spontana in naravna. Zelo kmalu pa je sledila kar na dvorišču slavnostna razglasitev rezultatov. Le-ti so nas zelo razveselili:

V igri z ročnimi vozički so medalje osvojili naši tekmovalci:

- zlato medaljo Elvis,
- srebrno medaljo Alen z Lazom,
- bronasto medaljo Urba.

- V igri z žogo je naša ekipa Slovenija 2 (Polonca, Lazo, Alen, Katja) osvojila srebrno medaljo.
- V igri Discgolf pa je ekipa Slovenija 2 (Polonca, Lazo, Alen, Katja) osvojila srebrno medaljo,
- Slovenija 1 (Maša, Elvis, Urba in Klemen) pa bronasto.

Uspeh je zares velik. Poleg medalj so tekmovalci prejeli še priznanja za sodelovanje na bolnišničnih olimpijskih igrah, pa tudi darila (čepice in obeske za ključe). Priznanja sta podpisala Christian Lieutenant ter Anita Pipan.

Našim gostiteljem smo se javno zahvalili, bruseljskim vrstnikom pa poleg daril izročili še naše osebne vizitke s prošnjo, naj nam pišejo.

Naše veselje je skalila nesreča belgijske učiteljice, ki si je tako nesrečno poškodovala koleno, da so jo morali odpeljati z rešilcem v bolnišnico.

Po podelitvi se dejavnosti še niso zaključile. Ponovno smo se zbrali ter imeli vsi skupaj glasbeno delavnico – troglasno (v kakofoniji) smo peli pesem Čokolada (Chocolat) ter jo spremljali na doma narejenih instrumentih: z rašpljami, bobni, ropotuljicami in z različnimi tolkali.

Naša skupna belgijsko-slovenska izvedba je bila unikatna in fenomenalna.

Po pesmi o čokoladi pa so nas postregli s slastnimi slaščicami. Izjemnimi, ki so jih prav tako kot kosilo pripravili učitelji ter starši.

Ura je bila že kar prava, vsi smo bili že malce utrujeni, tako da je prišel čas za slovo. Še preden smo se začeli poslavljati, pa so se fantje in dekleta podpisovali drug drugemu na kape, izmenjavali naslove, ponovno zaigrali eno kratko nogometno tekmo. Potem pa proti Bruslju in v hotel.

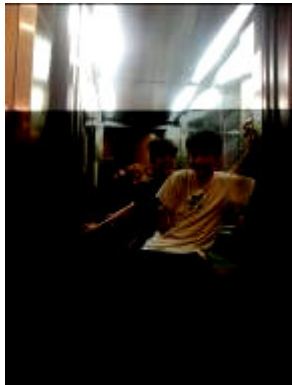
Ena ura počitka v sobi je bila obvezna, ob 18h pa tudi krajši sestanek, da smo načrtali večerni čas, domenili pa smo se tudi, kaj vse je potrebno postoriti za jutri..

Večerja je bila ob 19.30, do takrat pa je bilo potrebno napisati svoje vtise, ki naj bi jih predstavili po večerji.

Zadnjo skupno večerjo so pripravljali odrasli – bila je slastna: nekaj polpetkov, hrenovk, namazov, solatk. Na večerji smo z otroškim šampanjcem nazdravili našim olimpijskim tekmovalcem in tekmovalkam, ki so se borili in sodelovali ter zato zmagali; dobitnikom medalj, med katerimi so bili vsi naši fantje in dekleta. Nazdravili pa smo tudi na čudovite bruslske dni, ki jih preživljamo skupaj.

Mladostniki in mladostnice so se pri pisanju vtisov zelo potrudili (preberite jih v nadaljevanju). Najbolj pogumna današnjega dne Katja pa je povedala v maniri demokracije, da je mladina že vse spakirala, zato se ji zdi primerno, da bi lahko imeli vsaj nekaj časa za druženje in izzive ter resnico tudi na zadnji skupni večer.

Kako reči ne tako utemeljeni in na prav diplomatski način podani prošnji, skoraj peticiji? Ni bilo mogoče, zato je bilo pol ure za izzive tudi zadnji skupni večer.

Preden smo mladino poslali na tako zaželene izzive, smo si povedali tudi svoje vtise o skupaj preživetih dneh. Odrasli smo po odhodu mladine še malo nadaljevali s pogovorom, potem pa smo skupaj malo uredili še kraljevski apartma. V teh dneh smo vanj prinesli namreč marsikaj z drugih apartmajev – stole, mize, krožnike, jedilni pribor, kozarce, kuhinjske krpe. Vse smo lepo znosili nazaj, kamor so vse te reči spadale.

Po sobah pa – počasi smo se spravili v kopalnico, pižame, postelje. Da se skupno druženje končuje, da se jutri vračamo domov, ni mogel prav zares verjeti nihče izmed nas. Za vse nas je petek prišel prehitro.

Šesti dan

Petek, 27. maj 2011 Bruselj (muzel avtomobilov, čokoladnica) – Ljubljana

Prebudili smo se v zadnji skupni dan. Ob 9h je bilo domenjeno, da nas pred hotelom pričakata Pierre in Frederic. Pred tem smo morali v miru pozajtrkovati, do konca spakirati, po apartmajih pospraviti, prtljago pa znositi v posebno sobo, da je nismo vlačili naokrog po Bruslju.

Uspelo nam je in bili smo točni kot ura. Ob 9h smo tako že brzeli proti muzeju avtomobilov. Bili smo celo malo prehitri, zato smo se ustavili še pred kraljevsko plačo. V njej belgijski kralj ne stanuje, pač pa v tej ogromni palači dela. Že dobro leto ima namreč ogromno dela; več kot leto dni je Belgija že brez vlade, tako da mora kralj opravljati delo predsednika vlade. Belgijci so se že povsem navadili živeti brez vlade; ker v državi vse gladko teče, kakšne posebne potrebe po vladi sploh ne čutijo več. Nasproti kraljevske palače je tudi velik javni park, po njem smo se sprehodili do velike fontane.

Potem pa je bil že čas, da smo se odpravili proti muzeju avtomobilov. Tam nas je že čakal Christian.

Muzej, v katerega smo se podali, je last tovarne Volkswagen. Po njem nas je vodil gospod, ki ima avtomobile zares rad. Med razlago jih je tudi vneto čistil, da bi na njih ja ostalo čim manj prstnih odtisov. Kaj vse zanimivega nam je gospod povedal in kaj vse smo videli v tem muzeju! Denimo bugattija za milijon evrov; avtomobile iz leta 1920 in 1930, ki so bili zelo razkošno in domiselno opremljeni (dodatni zložljivi sedeži); avtomobil s posebnim sedežem zadaj, zunaj (baje najbolj primeren za tašče); avtomobil, v katerega si v poseben predal lahko spravil golf palice; avtomobil, ki ga je skonstruiral sam belgijski predsednik vlade; avtomobil, s katerim se je James Dean zapeljal v smrt, ogromno modelov starih 'hroščev', pa tudi formule, motorje, kočije. Še punce smo bile navdušene nad vso to zelo sijoloč pločevino. Gospod nam je povedal, da so vsi avtomobili tudi vozni, tako da jih posojajo za filme, vozijo tudi na kakšnih posebnih relijih old timerjev.

Zelo smo se prikupili gospodu, tako da smo skupaj še pomalicali ogroooooooooooooooooomne sendviče. Ker je Urba posebej pohvalil muzej, mu je naš gospod podaril še poseben svinčnik. Čeprav si je Urba zelo želel sestri v bugattija za milijon evrov, pa mu gospod želje ni mogel uresničiti. Tega ne dovolijo nikomur, tudi kronanim glavam ne. Počasi smo se se morali posloviti, kajti čakalo nas je še kar nekaj zanimivih reči.

Naši mladostniki in mladostnice so v teh dneh postali že povsem samostojni – med sabo so se vse dogovorili. Klemen je vozil Urbo, Lazo Elvisa, Maša Polonco. Sporazumevali so se sami tudi s Christianom, Pierrom in Fredericom. Lepo jih je bilo videti.

Prišel pa je že trenutek za prvo slovo – posloviti smo se morali od našega Christiana. Takrat nam je vsem prišlo prvič do živega – danes je res naš skupni zadnji dan. S tem se do sedaj nismo preveč obremenjevali. Kot da se to ne bo zgodilo prav zares. Kot da je to nekje daleč, daleč. Nekaj upanja za zamisel, da se vse ne bo tako hitro končalo, je bilo, ko smo že na začetku tedna zasledili po poročilih, da je vulkan na Islandiji spet začel bruhati in da so zaprli islandski zračni prostor. Že smo načrtovali, kako se bomo morali v Ljubljano vrniti z vlakom; Alen je že določil, da se bomo vračali preko Pariza, kjer se bo potrebno za nekaj dni seveda ustaviti. In zdaj – slovo od Christiana! A ker sta z nami ostala še Frederic in Pierre - smo misel o slovesu in koncu spet potisnili v stran

Vreme je bilo zadnji dan malce oblačno, a saj veste, kako je s soncem, ko angeli potujejo. Ko smo prišli iz muzeja, smo opazili, da je medtem sicer deževalo. A ko sta nas Peirre in Frederic odpeljala na lepo razgledno točko, smo v daljavi ugledali naš Atomium, že obsijan s soncem.

Še malo smo se sprehodili po posebnem predelu mesta Bruselj, potem pa se odpravili v čokoladnico Zaabar. Med potjo smo si razgledovali še Bruselj, tudi kip belgijskega kralja Leopolda II. Kot je ugotovil Urba, gre pravzaprav za Poldeka drugega.

V čokoladnici so nas poučili, kje raste kakavovec, kakšen sploh je, kako ga obirajo, kako pripotujejo kakavova zrna v Evropo, pa tudi o tem, kako izdelujejo čokolado. Demonstrirali so nam tudi, kako nastajajo čokoladni izdelki. Poseben mojster nam je pokazal, kako na marmornati mizi doseže, da se sicer čokolada, segreta na 50 stopinj, shladi na 32 stopinj, ker je taka najboljša za oblikovanje. Za nas je izdelal posebne čokoladne lizike, potem pa so nas povabili še k nakupu. Kaj vse se je našlo na tamkajšnjih policah – čokolada na tisoč in en

način s tisočnimi okusi. Težka izbira, zato so nam pomagali tako, da so za začetek vsem podarili malega bruseljskega polulančka, iz čokolade seveda.

Po obisku čokoladnice smo se podali do hotela. Naš let proti Ljubljani je bil nekaj minut pred deveto zvečer, zato smo se, da bi zdržali, odpravili na kosilo. Šli smo kar tja, kjer smo v nedeljo imeli prvo skupno kosilo – v kebab lokal. Natararji so nas že poznali, postregli so nas kot stare znance. Ob 16.15 smo morali biti že pripravljeni s prtljago, tako da smo se morali kar podvizati.

Med kosilom se je ulilo, a je tudi prenehalo takoj, ko smo se pojavili na prostem – v kombija smo tako lahko mirno, predvsem pa suhi tlačili in stlačili vse torbe, kovčke in še kakšno dodatno vrečo. Tako natovorjeni smo se odpeljali proti letališču.

V petek popoldne je na bruseljskih cestah še posebej velika gneča. Tudi ta petek ni bil nobena izjema, tako smo se do letališča vozili kar debelo uro.

Pred letališko stavbo pa smo se morali sedaj zares posloviti od Pierra in Frederica - vsem je bilo težko, naši mladeži pa posebej; oba gospoda sta jima namreč prav prirasla k srcu.

V teh dneh smo se naučili, da se v Belgiji, tako kot v Franciji, pozdravljajo s poljubom na lice; tako smo se od Pierra in Frederica poslovili tudi mi.

Ostali smo sami. Počakati smo morali na trenutek, ko smo lahko pristopili k check inu. Sedaj nam je bilo vse jasno, kako in kaj. Osebni dokumenti, pasovi, slačenje jaken. In vse je teklo gladko. Le bruseljsko letališče je ogromno, gneča je bila tudi na letališču petkova, torej ogromna, zato so bile vrste povsod dolge. A vse smo predvideli in uspelo nam je vse. Tudi Lazo je opravil vse potrebne nakupe, na katere je čakal vse te dni.

Počasi je sedaj vsem postalo jasno, da bomo skupaj le še kakšni dve uri. Naša mladež se ni dala –zabavala se je do zadnjega skupnega trenutka. Utegnili so poklicati le še starše in jih obvestiti, da letalo ne bo imelo zamude in da bomo v Ljubljani pristali, kot je načrtovano –ob 22.25.

V Ljubljano smo poleteli z velikim air busom, ki je bil popolnoma poln. Postregli so nas z večerjo, potem pa smo že pristajali. Z nami so na srečo pristali vsi naši kovčki in torbe. Stevardesa na letalu je povedala, da je v Ljubljani ravnokar deževalo, da je zunaj temperatura 16 stopinj. Dežja, ko smo stopili na slovenska tla, seveda ni bilo več. Jasno da ne, kajti ko angeli potujejo...

Preden smo se pokazali našim domačim, smo se zbrali še poslednjič, se uredili, si nadedli naše osvojene medalje.

Potem pa – z nami so bili že naši starši, bratje, sestre, stari starši.

Ko smo se poslovili še odrasli, smo opazili, da je bilo težko tudi našim mladostnikom in mladostnicam. Nenazadnje so se poslovljali od svoje druge velike družine, s katero so v Belgiji preživeli veliko radostnih in nepozabnih trenutkov, trenutkov veselja in sproščenega smeha.

A kot pravi še en popotniški pregovor: Lepo se je s potovanja vrniti domov, ker nas nekdo z veseljem pričakuje, pa tudi zato, ker to pomeni, da se bomo lahko spet ponovno odpravili na novo pot.

KAJ SMO ZAPISALI

POLONA JAGER

Ko sem na računalnik dobila od gospe Tanje Babnik povabilo za v Bruselj, sem bila zelo presenečena.

V nedeljo 22. 5. 2011 smo odleteli z letališča Jožeta Pučnika v Bruselj. Tega dne smo si tudi ogledali mesto Bruselj in njegove znamenitosti. Meni je bila najbolj všeč katedrala. Drugi dan smo odšli na celodnevni izlet proti severnemu morju. Najbolj všeč so mi bile plaže. Tretji dan smo odšli na ogled Atomiuma. Zelo mi je bila všeč zunanost Atomiuma in vožnja z metrojem. Četrty dan smo odšli na ogled Evropskega parlamenta. Sprejeli so nas zelo prijazno in nam povedali nekaj o parlamentu, Evropskem svetu ministrov in Evropski komisiji. Peti dan je bil za vse nas športnike zelo poseben dan, ker smo odšli na olimpijske igre. Po olimpijskih igrah smo se še malce družili z belgijskimi vrstniki. Najbolj všeč so mi bile igre, v katerih sem tekmovala, pa tudi organizatorji so bili zelo prijazni do nas. Zelo smo bili presenečeni, ker smo osvojili toliko medalj. Najbolj sta bila prijazna do nas naša voznika Pierre in Frederic.

S slovensko ekipo smo se zelo dobro razumeli in vesela sem, da sem odšla lahko v Bruselj s tako dobrimi ljudmi, ki so skrbeli, da nam ni bilo nikoli dolgčas.

V Bruslju mi je bilo zelo všeč in to potovanje si bom za vedno zapomnila. Bilo je res lepo.

MAŠA JAMNIKAR

V Belgiji je zelo zabavno, sončno in vroče. Tam je zelo veliko znamenitosti. V mestu smo videli Manneken Pisa in Grand Place. Zelo mi je bilo zanimivo. Zelo mi je bilo zanimivo tudi, ko smo se odpravili na ogled muzeja stripov. Tam sem kupila tudi en spominek. Ogledali smo si tudi Atomium. Zelo mi je bilo všeč in zanimivo. Tja smo se peljali z metrojem. Peljali smo se zelo hitro. Peljali so nas tudi na obalo severnega morja in ogledali smo si mesto Knokke. V Evropskem parlamentu nas je sprejela gospa Romana Jordan Cizelj. Predavala nam je o

svojem življenju v Bruslju. Potem pa nam je gospod Rok povedal na splošno o evropskem parlamentu, kaj se dogaja in kako delajo. Sodelovali smo tudi na olimpijskih igrah, kar je bilo zabavno in zanimivo. Imeli smo tudi čas za shopping; takrat je bilo zelo super!

Vsak večer smo delali na balkonu večerjo in se družili v skupnem prostoru v 2. nadstropju.

Ta teden si bom zelo zapomnila in ga imela v lepem spominu. =)

Všeč mi je bila prijaznost prijateljev, druženje...

Vesela sem, da sem dobila nove prijatelje.

KATJA PREVEC

V Belgiji je zelo lepo, zabavno in sončno. Tam je zelo veliko znamenitosti. Obiskali smo Grand Place, ki je velika turistična točka in tudi meni je bila zelo všeč. Nato smo videli Manneken Pisa in še slikali smo ga. Šli smo tudi v Atomium, se peljali z dvigalom, ki je zelo hitro in gledali razgled nad mestom, nazadnje pa še naredili bruseljski kovanec. Prijatelji iz Belgije so nas odpeljali na obalo severnega morja, ogledali smo si tudi mesto Knokke in lizali sladoled. Prišli smo tudi v Evropski parlament in poslušali gospo Romano Jordan Cizelj, ki nam je zanimivo in rada odgovarjala na vprašanja.

Želeli smo kupiti spominke, torej smo odšli peš v trgovine in kupili spominke in kakšno obleko.

Najbolj mi je bila všeč večerja pod zvezdami na balkonu in da sem dobila nove prijatelje.

Imeli pa smo tudi tekmovanje v telovadnici v mestu Limal. Tekmovali smo v treh igrah in po koncu tekmovanja smo se odpravili v njihovo šolo ter se družili, jedli, pili, zabavali.

Všeč mi je bilo tudi druženje v salonu z našo ekipo in kosila zunaj.

Ta teden bom imela v prijetnem spominu.

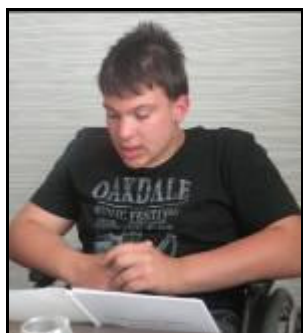
URBAN IRŠIČ

V tem tednu mi je bil najbolj všeč polet z letalom, ker je bilo prijetno in fajn. Zelo mi je bil všeč muzej stripov. Spoznal sem, kako strip nastaja in kako težko delo je ustvarjanje stripa.

Navdušen sem bil nad Atomium –zgoraj je zelo lep razgled. Prav tako mi je bil všeč bruseljski deček – ker je ravno prav velik za vodnjak. Zanimiv je bil tudi Evropski parlament. Lepo je bilo na severnem morju, ker sem ga videl prvič, ker je tako veliko in ker je bilo tako toplo, da bi lahko plaval. Nakupovanje mi je bilo v veliko veselje. Rad sem jedel vafle. Občudoval sem Grand Place in Brugges. Bolnišnične olimpijske igre so mi bile všeč, podelitev medalj tudi. Osvojil sem dve bronasti medalji.

ELVIS MIHALIČ

V nedeljo smo odšli na Brnik, tam smo se zbrali za odhod v Bruselj. Komaj sem čakal, saj sem prvič letel z letalom. Bil sem zelo vesel, ko smo prišli v hotel. Tam smo pustili potovalke in odšli na prvo skupno kosilo. Potem smo odšli na ogled po mestu. V ponedeljek smo se odpravili proti severnemu morju. Vmes smo se ustavili v enem starem mestu. Morje je bilo hladno, sive barve, na obali pa veliko mivke. V torek smo odšli v muzej stripov. V njem je znan junak Tintin in še veliko drugih. V sredo smo imeli obisk parlamenta, popoldne nakupi in zvečer sva jaz in Klemen kuhala večerjo. V sredo je imela tudi ravnateljica Tanja rojstni dan. V četrtek smo imeli olimpijado in druženje z belgijskimi otroki. Bilo je zelo lepo. Osvojili smo tudi veliko medalj. Meni je bilo zelo lepo, še posebej zvečer, ko smo se igrali igro resnica ali izziv. Upam, da pridem še kdaj v Bruselj.

ALEN WEBER

Najbolj mi je bila všeč hoja po mestu prvi dan, zato ker sem videl veliko zanimivih trgovin in znamenitosti. Všeč mi je bil pogled z Atomiuma. Dopadel se mi je obisk severnega morja. Najboljša hrana mi je bila v kebab shopu. Všeč sta mi bila voznika kombijev Pierre in Frederic. Zanimive so bile tudi olimpijske igre. Všeč mi je tudi bila družba in zabavanje s prijatelji. Dopadlo se mi je, ko sem kuhala in všeč mi je bila večerja na balkonu. V redu mi je bilo, ko smo imeli računalnik in ker smo imeli dobro vreme.

KLEMEN ŠIMENKO

V tem tednu mi je bilo najbolj všeč, ko smo šli gledat Atomium. V Bruslju mi je bilo zelo v redu, upam, da bom drugo leto lahko še šel. Ni pa mi bilo všeč, da so cene zelo visoke, vse je drago. Let je bil prijeten in lep. Bilo mi je tudi všeč, ko smo šli v muzej stripov. Strip je zelo težko izdelati. Všeč mi je bilo tudi, kako nastane strip. Z Atomiuma je zelo lep razgled. Všeč mi je tudi bruseljski deček. V Belgiji imajo zelo dobro čokolado. Moti pa me, da nonstop popravljajo ceste. V severnem morju je bila voda zelo topla, čeprav pravijo, da je ponavadi mrzla. V Bruslju bi še ostal nekaj dni, da bi jedel vaflje. Zelo lepo je bilo na gimnaziji in na olimpijadi. Olimpijske igre so se mi zdele lahke, dobil sem bronasto medaljo. Dobro pa je bilo tudi, da sem spoznal nove prijatelje.

LAZAR MASLAR

Najbolj mi je bila všeč sreda, ker sem imel dopoldan bolj na off. Lahko sem spal dlje kot druge dneve. Zajtrk je bil čudovit zato, ker nam je bilo vse ponujeno. Prvi dan smo kosili v kebab shopu. Naslednji dan sem se že zbudil ob sedmih. Imel sem se zelo lepo. Najbolj všeč mi je bil pogled z Atomiuma. Imeli smo dva voznika, Pierra in Frederica. Največkrat sem se peljal s Fredericom. Spoznal sem nove prijatelje in sem res užival. Ta teden mi bo ostal dolgo v spominu, je lepa izkušnja za celo življenje. Spoznal sem dobrega prijatelja Alena. Imeli smo tudi nekakšen talent, kjer sem plesal, Alen pa je beatboxal.

**MARIJA PIBERNIK, JANA ŠAFARIČ, IRENA JEMEC ŠTUKEL,
SABINA ANDLOVIC, TJAŠA FUNA ČEHOVIN, TANJA BABNIK,
TANJA BEČAN**

Vse nas je bilo kar strah, preden smo poleteli z Brnika. Upale smo, da bomo zahtevni nalogi kos. A kmalu nam je bilo jasno, da bo šlo, saj je bila ekipa mladostnikov in mladostnic res super. Upoštevali so dogovore, prav nikoli v celem tednu niso zamudili niti za trenutek na dogovorjena srečanja. Včasih je bilo potrebno prisluhniti tudi drugim, njihovim željam in potrebam – tako smo se učili sobivanja in strpnosti ter spoznali, da nam je vsem še lepše, ko dosežemo soglasje ali po evropsko konsenz. Mislimo, da nam je šlo usklajevanje zelo dobro od rok. Večkrat smo bile še posebej ponosne na naše fante in dekleta:

- ko so skrbno in tako zavzeto pripravljali večerje,
- ko so znali za sabo pospravljati,
- ko so se tako srčno borili na olimpijskih igrah,
- ko so se tako vzorno obnašali v evropskem parlamentu,
- ko so se znali tako veseliti drug z drugim in z našimi belgijskimi prijatelji,
- ko so pokazali tako veliko talentov,
- ko so se tako zavzeto lotili priprave rojstno dnevne zabave za Tanjo Bečan,
- ko so se ves čas spoštljivo obnašali do vseh odraslih in do svojih vrstnikov in
- ker so vsi po vrsti tako srčni.

Vesele smo bile, ko smo videle, kako so se naše mladostnice in mladostniki v tem tednu radostili, veselili, vedno bolj smejali, kako so sklepali nova znanstva in prijateljstva.

Vsej naši mladi ekipi želimo, da bi vso to veselje, radosti in dobre izkušnje tega tedna ponesli s seboj v življenje. Upamo, da se bodo sami še kdaj srečali, upajmo pa, da se bodo srečali tudi z nami, odraslimi. Vsaj za kratek čas, da nam malo zabeatboxajo.

**ZAHVALJUJEMO SE VSEM, KI SO NAM OMOGOČILI
DNEVE V BELGIJI, ŠE POSEBEJ PA**

**ARNEJU HODALIČU,
BELGIJSKIM KOLEGOM IZ L'ECOLE ESCALE,
DRUŠTVU KROS,
URI SOČA,
OŠ LEDINA BOLNIŠNIČNI ŠOLI.**

Besedilo: Tanja Bečan

Oblikovanje: Tanja Babnik in Tanja Bečan

Fotografije: Tjaša Funa Čehovin

Prevod: Meta Kerševan, Tjaša Funa Čehovin

Ljubljana, maj 2011